

ஆதிசபையின் அற்புத வரங்கள்

ஆர். பாலா

இலங்கை

அர்ப்பணம்

தமிழ் கிறிஸ்தவ இலக்கியங்களை வெளியிடும்படி என்னைத் தூண்டியும், ஆர்வமுட்டியும், வற்புறுத்தியும், பலவிதங்களில் பல வருடங்களாக நூல்களை வெளியிட உதவி செய்தும், தொடர்ந்தும் முடிந்தவரை உதவியும் வருகின்ற பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத என்னுடைய அருமை நண்பருக்கும், இவரைப் போலவே இந்த ஊழியத்தில் ஆர்வம் காட்டி என்னை ஊக்குவித்து வருகின்ற இன்னும் அநேக நண்பர்களுக்கும் இந்த நூலை அர்ப்பணிக்கிறேன்.

நூல் அறிமுகம்

இந்நூலின் பக்கங்களில் நீங்கள் வாசிக்கப்போகும் 1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்களுக்கான விளக்கவுரையை நான் பல வருடங்களாக திருமறைத்தீபத்தில் எழுதி வந்திருக்கிறேன். பலருடைய வேண்டுகோள்களைத் தலைமேல் ஏற்று இப்போது அவற்றை நூல்வடிவில் தந்திருக்கிறேன். ஆனால், நூல் வடிவில் வருவதால் அவற்றை மறுபடியும் சீர்பார்த்து சேர்க்க வேண்டிய புதிய விளக்கங்களையும் சேர்த்து நூலாக உங்கள் முன்படைக்கிறேன். அத்தோடு பின் இணைப்பாக சில ஆக்கங்களையும் இந்நூலில் சேர்த்திருக்கிறேன். அவையும் நூலின் பொருளோடு சம்பந்தமுடைய ஆக்கங்களே. இவை நூலாக வெளிவர வேண்டும் என்று அக்கறையோடு கேட்டுக்கொண்ட நண்பர்கள் அநேகர். அதிலும் சென்னையில் வசிக்கும் சக ஊழிய நண்பரொருவர் வருடா வருடம் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி இறுதியில் இதை நான் நூலாக வெளியிடும்படிச் செய்வதில் வெற்றியும் கண்டுவிட்டார்.

இந்நூலில் நான் 1 கொரிந்தியர் 12-14 வரையிலான வேதப் பகுதிகளுக்குத் தந்திருக்கும் விளக்கங்கள் தமிழ் பேசும் கிறிஸ்தவர்களில் அநேகருக்குப் புதிதாக இருக்கலாம். இவை கர்த்தர் எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் வெளிப்படுத்திய தரிசனம் அல்ல. அப்போஸ்தலர்கள் போதித்து அவர்களுடைய காலத்துக்குப் பிறகு திருச்சபை வரலாற்றில் ஆகஸ்தீன் முதல் சார்ள்ஸ் ஸ்பர்ஜன் வரை அநேகர் அறிந்திருந்தும், போதித்தது மான வேதவிளக்கங்களே இவை. சபை வரலாற்றையும், சீர்த்திருத்த பெரியவர்களுடையதும், பியூரிட்டன்களுடையது மான எழுத்துக்களையும் பெரிதும் அறிந்திராதிருப்பதால்

6 ஆதிசபையின் அற்புத வரங்கள்

தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் கிறிஸ்தவம் இந்த சத்தியங்களை இன்றும் பெருமளவுக்கு அறியாது இருட்டில் தொடர்ந்திருந்து வருகிறது. கிணற்றுத் தவளை தானிருக்கும் கிணறை மட்டுமே உலகமாக எண்ணி ஏமாந்துபோன கதை நமக்குத் தெரியும். நமக்குத் தெரிந்தது மட்டுமே கிறிஸ்தவம் என்று எண்ணி ஏமாந்து கொண்டிருக்கிற கிணற்றுத் தவளைகள் நிறைந்ததே இன்றைய தமிழ் கிறிஸ்தவ உலகம்.

இந்நூலை வாசிக்கும்போது தயவு செய்து உங்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காது அறிவுபூர்வமாக, சிந்தித்து வாசிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துவருவதால் தான் தாம் விரும்பாத எதையும் கேட்கப் பொறுக்காது சத்தியத்தை தொடர்ந்து நிராகரித்து வருகிறார்கள் அநேகர். நாம் விசுவாசிப்பது சரியா? இல்லையா? நாம் செய்வது தவறா? இல்லையா? என்று எப்போதும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி கர்த்தருடைய வேதம் நம்மை நிர்ப்பந்திக்கிறது. கர்த்தர் சொல்லாததை செய்தால் அவர் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார் என்பது நமக்குத் தெரியும். அவர் சொல்வதைத்தான் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறோமா என்பதை வேதத்தை வாசிக்காமல், வேதத்தை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எப்படி அறிந்துகொள்ள முடியும்? ஆகவே, இந்த நூலையும் அறிவுபூர்வமாக வாசித்து, வேதத்தைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ந்து விளங்கிக்கொள்ளும்படி உங்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்கு பலர் பலவிதங்களில் துணையாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எனது நன்றி.

போதகர் ஆர். பாலா

பொருளடக்கம்

1. வேதத்தின் அதிகாரம்	9
2. வேத விளக்க விதிமுறைகள்	15
3. சந்தர்ப்ப அமைவும், சபைக்கூடிவருதலும்	21
4. தொடர்ந்து, சபைக்கூடிவருதலைப் பற்றி	31
5. ஆவிக்குரிய வரங்களும், திருச்சபையும்	37
6. கிறிஸ்துவின் சரீரமும், ஆவியின் வரங்களும்	47
7. அன்பே பெரியது!	57
8. அன்பு நிரந்தரமானது	67
9. தீர்க்கதரிசனம் அந்நியபாஷையைவிட மேலானது	81
10. திருச்சபை ஆராதனையில் ஒழுங்குமுறை	101
11. திருச்சபையில் பெண்கள்	111

பின் இணைப்பு

1. அப்போஸ்தல வரம்	121
2. பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனமும், புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனமும்	137
3. சுவிசேஷ ஊழியத்திற்கு அந்நியபாஷை அவசியமா?	151
4. விசுவாச ஜெபம்	157

1. வேதத்தின் அதிகாரம்

இன்று பெந்தகொஸ்தேகொரிஸ்மெட்டிக் இயக்கத்தின் தாக்கத்தினால் அந்நியபாஷை, தீர்க்கதரிசனம் ஆகியவை குறித்து வேதத்திற்குப் புறம்பான பல போதனைகள் நடைமுறையில் உலவி வருகின்றன. இத்தவறான போதனைகளால் பாதிக்கப்பட்டு அதையே சத்தியமென்று நம்பி கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் சமாதானத்தைப் பெற முடியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்போர் பலர். இதன் மயக்கத்திற்குள்ளாகி, இது மட்டுமே கிறிஸ்தவ அனுபவமென்று கருதி தமது வாழ்க்கையைப் பாழடித்துக் கொண்டிருப்போர் அநேகர். இது சரியல்ல என்று உணர்ந்தும், இதற்கெதிராகப் பேச முடியாமலும், உண்மை எது என்று உணர்த்திப் போதிக்கும் வல்லமையில்லாமலும் இருக்கும் போதகர்களும் அதிகம். எது உண்மை என்று தெரியாமல் அதே நேரம் இதிலும் ஏதாவது உண்மை இருக்கலாமோ என்று எண்ணி இதைக்குறித்துப் பேச விரும்பாமல் அமைதியாக இருந்துவிடுபவர்களும் பலர். இத்தகைய ஒரு குழப்ப நிலைமையை ஆவிக்குரிய வரங்களைக் குறித்த போதனையின் மூலம் பரவசக் குழுக்கள் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் இன்று ஏற்படுத்தியுள்ளன.

ஆவிக்குரிய வரங்கள் பற்றிய தவறான போதனைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது?

ஆவிக்குரிய வரங்கள் பற்றிய இத்தவறான போதனைகளை நாம் எவ்வாறு எதிர்நோக்குவது? இதைக் குறித்து வேதம் உண்மையில் போதிப்பது என்ன என்று நாம் எவ்வாறு விளங்கிக்கொள்வது? பலருக்கும் இது பற்றி இருக்கும்

மனக்குழப்பத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்டி, சத்தியத்தைப் புரிந்து கொள்ளச் செய்வதெப்படி? இதற்கெல்லாம் சரியான விடை காண வேண்டுமானால் முதலில் வேதம் என்றால் என்ன? அவ்வேதத்தை எவ்வாறு படிப்பது? என்று நாம் விளங்கிக் கொள்வது அவசியம். வேதத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணராததாலும், அதைத் தம் மனம்போன போக்கில் பயன்படுத்துவதன் மூலமுமே இன்று பெந்தகொஸ்தே இயக்கம் ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய பல தவறான போதனைகளை உருவாக்கி பலரையும் குழப்பி வைத்திருக்கின்றது. இதிலிருந்து ஒரு முக்கியமான உண்மையையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது, வேதத்தில் நமக்கு சரியான அறிவில்லா விட்டால் எவரும் நம்மை ஏமாற்றிவிடலாம் என்பதே அந்த உண்மை. கிறிஸ்தவர்கள் வேதத்தில் தெளிவான அறிவைப் பெற்றுக்கொள்வது அவர்களுடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமானது.

கர்த்தர் தம்முடைய சித்தத்தை வேதத்தின் மூலம் நமக்குத் தெளிவாகத் தந்திருக்கிறார். வேதத்திற்குப் வெளியிலிருந்து கர்த்தருடைய சித்தத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது. ஆகவே, வேதம் சகல அதிகாரங்களையும் கொண்ட தேவ சித்தமாக இருக்கின்றது. வேத சத்தியங்களின் மூலமே கர்த்தர் நம்மையும், திருச்சபையையும் ஆளுகிறார். எனவே, வேதத்தின் அதிகாரத்தைப்பற்றிய உண்மைகளை நாம் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியம். வேதம் அதிகாரம் வாய்ந்தது என்று நாம் கூறுகிறபோது கீழ்வரும் உண்மைகளையே நம்புகிறோம்.

வேதம் பூரணமானது

வேதம் பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்டமைந்து கர்த்தருடைய பூரணமான சத்தியமாக இருக்கிறது (சங். 19:7; 2 தீமோ. 3:16, 17). வேதத்தோடு நாம் வேறு எந்த நூல்களையோ அல்லது வேறெந்தவிதமான தனி மனித வெளிப்பாடுகளையோ சேர்க்க முடியாது (வெளி. 22:18, 19). பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளின் மூலம் மட்டுமே கர்த்தர் தனது சித்தத்தையும், வழிகளையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றோடு அவரது வெளிப்படுத்தல் நிறைவுபெற்றது. இவ்வாறு கூறுவதால் கர்த்தரை நாம் கட்டுப்படுத்துகிறோம் என்று பொருளல்ல. இந்த

முறையிலேயே கர்த்தர் தம்முடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்த சித்தம் கொண்டார் என்பதே உண்மை. கர்த்தருடைய சித்தத்தையும், வழிமுறைகளையும் அறிந்துகொள்ள முயல்கிறவர்கள் இன்று வேதத்தை மட்டுமே அணுகி அதனைப் படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். வேறு வழிகளில் கர்த்தர் தனது மக்களை இன்று வழி நடத்துவதில்லை. தனி மனிதர்கள் கர்த்தர் தங்க ளோடு தனிப்பட்ட விதத்தில் கனவுகள் மூலமும், தரிசனங்கள் மூலமும் பேசித் தமது சித்தத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்று கூறும் மாயங்களுக்கு வேதத்தில் இடமில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் வேதத்தின் தன்மையை சரிவர விளங்கிக்கொள்ள வில்லை. இவர்கள் வேதத்தின் சிலபகுதிகளைத் தங்களுடைய மனம்போன விதத்தில் பயன்படுத்தி இவ்வாறான தவறான முடிவுக்கு வந்துள்ளார்கள். அத்தோடு தம்மையும் இத்தகைய போதனைக்கு உட்படுத்தி மற்றவர்களையும் தவறாக வழிநடத்தி வருகிறார்கள்.

மேலும், 2 தீமோத்தேயு 3:16, 17 ஆகிய வசனங்களில், பவுல் அப்போஸ்தலன் வேதம் கர்த்தரால் அருளப்பட்ட ஒரு பூரணமான தெய்வீக வார்த்தை என்ற உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றார். அதாவது வேதம் மனித ஞானத்தினால் உருவான ஒரு சாதாரண நூலல்ல; கர்த்தருடைய சித்தத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் நிறைவேறிய, பூரணமான வெளிப்படுத்தல் என்பது இதற்குப் பொருள். வேதம் பூரணமானதென்று நாம் கூறும்போது, அதில் எந்தவிதமான தவறான போதனையும் இல்லை, அதன் போதனைகளில் எந்தவிதமான குழப்பத்திற்கும் இடமில்லை. அதன் போதனைகளை எந்தவிதக் குழப்பமுமின்றி கர்த்தருடைய குழந்தைகள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று கூறுகிறோம். வேதத்திற்கு நாம் தவறான பொருளைக் கொடுத்துவிடலாமே தவிர, அதனை நாம் தேவ ஆவியினுடைய துணையோடு தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும் விதத்திலேயே கர்த்தர் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.

வேதம் தெளிவுள்ளது

வேதத்தைப் பற்றிய இன்னொரு உண்மை; அது தெளிவுள்ளது (Perspicuous) என்பதாகும். அதாவது, கர்த்தருடைய வேதத்தின் எந்தப்பகுதியிலும் குழப்பத்திற்கு

இடமிருக்காது. கர்த்தர் தன்னுடைய சித்தத்தைத் தெளிவானதாகவே நமக்கு அளித்திருக்கிறார். வேதத்தின் சில பகுதிகளை மேலெழுந்தவாரியாக நாம் வாசிக்கும்போது விளங்கிக்கொள்ள முடியாமல் போகலாம். ஆனால், அப்பகுதிகளை வேதத்தின் ஏனைய பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து படித்துப்பார்த்தால் அவை போதிக்கும் சத்தியங்களை தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியும். கர்த்தர் பூரணமானவராக இருப்பதால் அவர் நமக்களித்துள்ள வார்த்தை தெளிவானதாகவே இருக்கும். கர்த்தரின் குணாதிசயங்களில் குழப்பத்திற்கு என்றுமே இடமில்லாததால் அவருடைய வார்த்தையிலும் குழப்பத்திற்கு இடமிருக்காது.

வேதம் போதுமானது

வேதம் குறைவற்றது, போதுமானது என்று 2 தீமோத்தேயு 3:16, 17 வேதப்பகுதியின் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். இன்னுமொரு விதத்தில் கூறப்போனால் வேதம் நிறைவானது. ஆகவே, நமது ஆவிக்குரிய வாழ்விற்கும், இவ்வுலக வாழ்விற்கும் தேவையான அனைத்துப் போதனைகளையும் கர்த்தர் தனது வேதத்தில் தந்துள்ளார் என்பது இதற்குப் பொருள் (2 பே. 1:3). எனவே, வேதத்தைத் தவிர நமக்கு வேறெதுவும் தேவையில்லை. வேதத்தைத் தவிர வேறெதன் மூலமும் கர்த்தர் நம்மோடு பேசுவதில்லை. இதனையே நாம் வேதம் பூரணமானதென்று கூறுவதன் மூலம் புரிந்துகொள்கிறோம். பெந்தகொஸ்தே இயக்கத்தோடு இங்கேயே நாம் முரண்படுகின்றோம். அவர்கள் வேதத்தின் மூலம் மட்டுமே கர்த்தர் நம்மோடு பேசுகிறார் என்ற சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. வேதம் பூரணமான தென்ற உண்மையை அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். வேதத்திற்கு வெளியிலிருந்து கனவுகள், தரிசனங்கள் மூலமும், வேறுபல வழிகளின் மூலமும், தொடர்ந்தும் கர்த்தர் நம்மோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று அவர்கள் போதிக்கிறார்கள். இதன் மூலம் சாமானியனான மனிதனின் கனவுகள், தரிசனங்கள், தீர்க்கதரிசனங்கள் ஆகியவை, அவை எவ்வளவு தூரம் வேத போதனைகளுக்கு முரணான விதத்தில் அமைந்திருந்தபோதும் மனிதனால் தேவசெய்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய குழப்பப் போக்கினாலேயே இன்று சிரிக்கும் உபதேசங்களும், சபையில் வாந்தி எடுக்கும் கேலிக்கூத்துகளும், கர்த்தரின் பெயரால் ஊழியத்தைப்

பயன்படுத்தி மக்களிடம் பணம் பறிக்கும் பரதேசிக்கூட்டமும் நாள்தோறும் பெருகி வருகிறார்கள். வேதத்தின் போதனையை மட்டுமே இறுதி முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பதாலேயே இன்று இத்தகைய அவல நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

வேதம் முடிவானது

அடுத்ததாக, வேதத்தின் தீர்ப்பே எப்போதும் முடிவானது என்பதையும் நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இன்று பெந்தகொஸ்தே இயக்கம் வேதத்தின் முடிவான தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து வேதத்திற்கு வெளியில் கர்த்தருடைய சித்தத்தை நாடி நிற்கிறது. ஆனால், கர்த்தர் தன்னுடைய முடிவான சித்தத்தை ஏற்கனவே நமக்கு வேதத்தில் அளித்து விட்டார். இன்று வேதத்தின் மூலமே அவர் தம்முடைய மக்களை வழி நடத்துகிறார். கர்த்தருடைய சித்தத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறவர்கள் வேதத்தைப் படிப்பதன் மூலமே அதை அறிந்துகொள்ள முடியும். பவுல் 2 தீமோத்தேயு 3:16, 17 வசனங்களில், தீமோத்தேயு தேவ மனிதனாவதற்கு (போதக ஊழியத்திற்குத் தேவையான அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு) பரிசுத்த வேதம் மட்டுமே போதும் என்ற சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். சத்திய வேதத்திற்கு வெளியில் தீமோத்தேயு அன்று வேறொதையும் நாடி நிற்க வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. இன்று அநேகர் வேதத்தின் தீர்ப்பு மட்டுமே இறுதியானது என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இத்தகைய எண்ணம் மிகவும் ஆபத்தானது.

வேதம் அதிகாரமுள்ளது

வேதம் பூரணமானதும், போதுமானதுமட்டுமல்ல அது அதிகாரமுள்ளது. இந்த சத்தியத்தையும் 2 தீமோத்தேயு 3:16, 17 ஆகிய வசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. பூரணமானதும், போதுமானதும், தெளிவுள்ளதும், இறுதித் தீர்ப்பாகவும் உள்ள ஒன்று சகல அதிகாரத்தையும் கொண்டதாகவே இருக்கும். எனவே, வேதம் சகல அதிகாரமும் கொண்ட கர்த்தருடைய சத்தியமாக இருக்கிறது. வேதத்தின் அதிகாரத்துக்கு நாம் கட்டுப் பட்டவர்கள். இயேசு கிறிஸ்து, வேதத்தின் போதனைகளோடு நாம் எதையும் சேர்க்கவும் கூடாது, அதிலிருந்து எதையும்

14 ஆதிசபையின் அற்புத வரங்கள்

அகற்றவும் கூடாது என்று போதித்திருக்கிறார். ஆகவே, மாறாத சத்தியமாகிய வேதம் நம்மீது அதிகாரம் செலுத்துவதாக இருக்கிறது. அதன் போதனைகளும், வழிகளுமே முடிவானது. அவற்றை மீறி நாம் எதையும் செய்வது கர்த்தருக்குப் பிடிக்காது.

மேலே நாம் இதுவரை பார்த்த உண்மைகள் வேதத்தை நாம் முறையாக விளங்கிக்கொள்வதற்கு துணை செய்யும். இச்சத்தியங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றின் அடிப்படையில் படிப்பதனால் மட்டுமே நாம் வேதத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இவற்றை நிராகரிப்பவர்களால் வேதம் போதிக்கும் சத்தியங்களை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது.

2. வேத விளக்க விதிமுறைகள்

வேதத்தை சரியாக விளங்கிக்கொள்ள நாம் வேதம் தனக்குள் கொண்டுள்ள சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். இவ்விதிகள் நாம் வேதத்தைத் தவறாக விளங்கிக் கொள்ளாமலிருக்கத் துணை செய்யும்.

அவ்விதிகளாவன:

1. வேதம் தனக்கெதிரானதும், முரணானதுமான எந்தப் போதனைகளையும் தன்னில் கொண்டிருக்கவில்லை. இது முதலாவது விதி. இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் வேதத்தில், அதன் போதனைகளுக்கெதிரான முரணான எந்தப் போதனைகளையும் நாம் ஒருபோதும் பார்க்க முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது அவசியம். வேதத்தின் போதனைகள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி, ஒன்றுக்கொன்று இணைந்துபோவதாக அமைந்திருக்கின்றன. அவ்விதமாகவே கர்த்தர் வேதத்தை நமக்களித்திருக்கிறார். வேதத்தின் எந்தவொரு பகுதியிலாவது அதன் ஏனைய பகுதிகளில் காணப்படும் போதனைகளுக்கு முரணானதொரு போதனை இருப்பதுபோல் நமது பார்வைக்குத் தென்பட்டால் நமது பார்வையில்தான் முரண்பாடு இருக்குமே தவிர வேதத்தில் இல்லை. முரண்பாடுள்ளதாக நமது பார்வைக்குத் தென்படும் அந்தப்பகுதியை அதோடு தொடர்புடைய தெளிவான வேறு பகுதிகளின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து படித்தால் அந்தப் பகுதியின் போதனையை நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். வேதத்தைப்பற்றிய இந்த உண்மையை மனதில் வைத்துக் கொண்டு நாம் வேதத்தைப் படித்தால் வேதத்தின் ஏனைய

பகுதிகளுக்கு முரணானவிதத்தில் எந்தப் போதனையையும் வேதத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்து உருவாக்குவதை நாம் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

2. வேதப்பகுதிகளை அவற்றின் சாதாரண இலக்கண, வசன அமைப்புகளின் அடிப்படையில் (Study according to the plain meaning of the Scripture) படிக்கும் போது அவ்வேதப் பகுதியில் யார் என்ன கூறுகிறார்கள்? எத்தகைய மொழி நடையில் அதாவது சாதாரண மொழி நடையிலா? அல்லது உருவக, உவமை நடையில் அது அமைந்துள்ளதா? அப்பகுதி ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவமா? தீர்க்கதரிசனமா? அல்லது அது கட்டளையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதா? நடந்து கொண்டிருக்கும் அல்லது நடந்து முடிந்த ஒரு காரியத்தை விவரிக்கிறதா? என்பதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, ஒரு வேதப் பகுதியை நாம் வாசிக்கும் போது அது சாதாரணமாக இலக்கண, வசன அமைப்பின்படி எதைக் கூறுகிறதோ அதையே நாம் விளங்கி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு அதற்குள் ஏதோ மறை பொருள் இருப்பதாக நாம் எண்ணி மயங்கக்கூடாது. ஆதியாகமம் முதல் அதி காரத்தில் கர்த்தர் தனது வார்த்தையின் மூலம் வெளிச்சத்தைத் தோற்றுவித்தார் (ஆதி. 1:3) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதில் மறைபொருள் எதுவும் இல்லை. அதை வேதம் போதிக்கும் விதத்திலேயே நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதற்கு மாறாக அதனை நாம் உருவகப்படுத்திப் போதிக்கவோ, அதற்கு வேறு பொருள் கொடுக்கவோ முயலக்கூடாது. அதேவேளை, உருவகமாகவும் உவமையாகவும் (யோ. 10, 15), தீர்க்க தரிசனமாகவும் (மத். 13) காணப்படும் பகுதிகளை அவற்றின் அடிப்படையிலேயே படித்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு வேதப்பகுதி சாதாரணமான மொழி வழக்கில் காணப் படுகிறதா? அல்லது உருவகமா? உவமையா? தீர்க்கதரிசனமா? என்பதை வேதமே தீர்மானிக்கிறது. அதை நாம் தீர்மானிக்கக் கூடாது. வேதத்தின் எந்தவொரு பகுதியையும் அந்தப்பகுதியின் இலக்கிய, இலக்கண அமைப்பின்படியே ஆராய வேண்டும்.

3. வேதப்பகுதிகளை அவை காணப்படும் பகுதியின் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்பப் படித்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். (Always study the text according to its context.) வரலாறு,

கலாச்சாரம், மொழி ஆகியவற்றை வேதத்திலிருந்து நம்மால் பிரிக்க முடியாது. இவற்றின் மத்தியிலேயே நாம் கர்த்தரின் வெளிப்படுத்தலைக் காண்கிறோம். வேதத்தைப் படிக்கும்போது இவற்றிற்கும் வேதத்திற்கும் எத்தகைய தொடர்பும் இல்லை என்ற மனப்போக்கில் படிக்க முயலக்கூடாது. உதாரணமாக, பழைய ஏற்பாடு ஆரம்பம் முதல், கர்த்தர் தோற்றுவிக்கும் ஒரு நாட்டையும் அதன் மூலம் அவர் செயல்படுத்த முனையும் நோக்கங்களையும் தெரிவிக்கின்றது. பழைய ஏற்பாட்டைப் படிக்கும்போது இதனை மறந்துவிட்டு நாம் படிக்க முயலக்கூடாது. அத்தோடு அங்கே தீர்க்கத்தரிசனப் பகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. புதிய ஏற்பாட்டில் இதேபோல் கிறிஸ்துவின் போதனைகளில் உவமைகளை நாம் பார்க்கின்றோம். உருவகங்களையும் பார்க்கிறோம். இவற்றை நாம் கவனத்தில் கொள்வது அவசியம். இப்பகுதிகளை நாம் சரிவர விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால் அவை காணப்படும் பகுதிகளை ஆராய்தல் அவசியம். உதாரணமாக தீர்க்கத்தரிசனப் பகுதிகளைப் பார்ப்போமானால் அவை தீர்க்கத்தரிசனம் என்று நாம் அறிந்து கொள்ளும்படி அவை காணப்படும் பகுதிகளே அதை நமக்குத் தெரிவிக்கும். கிறிஸ்துவின் உவமைகள் காணப்படும் பகுதிகளைப் பார்த்தால் அங்கேயும் கிறிஸ்துவே, தான் உவமைகளின் மூலமாகப் போதிக்கப்போவதாகத் தெரிவிப்பதைப் பார்க்கலாம். இவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டே அப்பகுதிகளைப் படிக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக ஒவ்வொரு வேதப் பகுதியையும் படிக்கும் போது, அதற்கு முன்னாலும் பின்னாலும் என்ன கூறப்பட்டிருக்கின்றது என்று எப்போதும் பார்ப்பது அவசியம். அதாவது, அப்பகுதி எங்கு ஆரம்பமாகி எங்கு முடிகிறது என்று பார்த்து அதன் அடிப்படையில் அப்பகுதியைப் படிக்க வேண்டும். இதன் மூலம் நாம் அப்பகுதியைப்பற்றிய கூடுதலான விளக்கத்தை பெற்றுக்கொள்ள முடியும், சில வேளைகளில் ஒரு வேதப்பகுதியின் சூழ்நிலை அல்லது சந்தர்ப்பப் பொருத்தத்தை (context) விளங்கிக்கொள்ள, அந்த வேதப்பகுதி காணப்படும் நூலின் பல அதிகாரங்களையும் அல்லது முழு நூலையுமே படிக்க நேரிடும். இவ்வாறு ஒரு பகுதியின் சந்தர்ப்பப் பொருத்தத்தை அறிந்துகொள்ள முயலாமல் நாம் வேதத்தைப் படிக்க முயலக்கூடாது.

இன்று பெந்தகொஸ்தே இயக்கம் மட்டுமல்லாது சவிசேஷ இயக்கத்தாரும் கூட வேதத்தைப் படிக்கப் பயன்படுத்த வேண்டிய மிகவும் அவசியமான இச்சாதாரண வழிமுறை களைக்கூடப் பயன்படுத்துவதில்லை. இதனால் மனம்போன போக்கில் வேதத்திற்கு விளக்கங்கொடுக்க முற்படுவதோடு கேட்கும் மக்களையும் வேத ஞானமற்ற குருடர்களாக தொடர்ந்து இருட்டில் வைத்திருக்கும் நிலைமையை எங்கும் பார்க்கிறோம்.

4. வேதப்பகுதிகளை எப்போதும் ஏனைய வேதப் பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து புரிந்துகொள்ள வேண்டும் (Compare Scripture with Scripture). வேதத்தின் எந்தவொரு பகுதியும் போதிக்கும் சத்தியத்தை நாம் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோமா என்று அறிய நாம் அப்பகுதியை அதே விதமான போதனையைக் கொண்டுள்ள வேதத்தின் ஏனைய பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் படித்துத் தீர்மானிக்க வேண்டும். இதன் மூலம் வேதபோதனைகளைத் தவறான முறையில் விளங்கிக்கொள்ளும் ஆபத்தைத் தவிர்த்து கொள்ளலாம். இம்முறையை ஆங்கிலத்தில் "Analogy of Faith" என்று அழைப்பார்கள். ஒரு வேத சத்தியத்தை அதே சத்தியத்தைப் போதிக்கும் வேதத்தின் பல பகுதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்கும் போது அச்சத்தியம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வேத வல்லுனரான ஏ. டபிள்யூ. பின்க் (A.W. Pink) இதை அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்துள்ளார். இதன் மூலம் வேதப்பகுதிகளுக்கு நாம் நினைத்தவிதத்தில் பொருள் கூற முற்படும் ஆபத்தில் இருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ளலாம். உதாரணமாக, இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் அதை இழந்து போகலாம் என்ற தவறான போதனையை எடுத்துக் கொள்வோம். இதைப் போதிப்பவர்கள் இதற்கு உதாரணமாக அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டும் வேதப்பகுதி எபிரெயர் 6:4-6 ஆகும். ஆனால் வேதத்தை முறையாகப் படித்துப் பார்த்தால் முழு வேதமும் ஒருவர் தான் பெற்றுக்கொண்ட இரட்சிப்பை இழந்து போவதில்லை என்று உறுதியாகப் போதிப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆகவே இப்பகுதி வேதத்தின் ஏனையபகுதிகள் போதிக்கும் சத்தியத்திற்கு முரணானதைப் போதிக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். அத்தோடு இப்பகுதி ஒருவர் இரட்சிப்பை இழந்து போகலாம் என்ற போதனையைத் தருவது போல் தென்பட்டாலும்,

உண்மையில் அது அமைந்துள்ள சந்தர்ப்பப் பொருத்தத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது வேறொரு உண்மையையே விளக்குகிறது என்பதும் புலனாகும். அதாவது, வேத பிரசங்கத்தின் பாதிப்புக்குள்ளாகி பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையின் கீழ் வந்து, வரப்போகும் காரியங்களைப்பற்றிய அறிவையும் கூட பெற்றுக்கொண்ட போதும் ஒருவர் உண்மையில் கிறிஸ்தவராக இல்லாமலிருக்க முடியும் என்றே இப்பகுதி போதிக்கிறது. ஏனெனில் மேற்குறிப்பிட்ட அனுபவங்களை எந்தவொரு மனிதனும் இரட்சிப்பை அடையாமலேயே அனுபவிக்க முடியும். ஆனால் இத்தகைய தற்காலிகமான அனுபவங்களுக்கும், நிரந்தரமாக ஒருவர் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொண்டதனால் அனுபவிக்கக்கூடிய அனுபவங்களுக்கும் பெரும் வித்தியாசமுண்டு. தற்காலிகமாக வேதத்தில் ஏற்படும் ஆர்வம், கிறிஸ்துவில் ஏற்படும் பற்றுதல் ஆகியவை நல்லவையே ஆயினும் அவை கிறிஸ்துவை அறிந்துகொண்ட அனுபவத்தால் உருவானவையாய் இல்லாவிட்டால் நிலைத்திருக்க முடியாது. இதையே விதைப்பவனின் உவமையின் மூலம் (மத். 13) கிறிஸ்து நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார். விதைப்பவன் விதைக்கும் சில விதைகள் நிலத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்து முளைவிடுவதைப் போல கர்த்தரை உண்மையில் அறியாமலேயே சிலரால் அவரில் ஆர்வம்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் முளைவிடும் விதை எவ்வாறு ஆதவனின் கதிர்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமலும், சுற்றி வளரும் களைகளை எதிர்த்து நிற்க முடியாமலும், வளர முடியாமலும் வாடி வதங்கி இறந்து போகின்றதோ அதே போல் இவர்களும் உலகப் பற்றினாலும், வாழ்க்கையில் ஏற்படும் எதிர்ப்புகளினாலும் கிறிஸ்துவில் தங்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வத்தை இழந்து போகிறார்கள். உண்மைக் கிறிஸ்தவன் இவ்வாறு நடக்க மாட்டான். அவன் இரட்சிப்பை நிச்சயமாகப் பெற்றுக் கொண்டிருப்பதாலும், அவனுள் ஆவியானவர் நிரந்தரமாக இருப்பதாலும் அவனால் கிறிஸ்துவை இழக்க முடியாது. இவ்வாறாக வேதத்தின் மற்ற பகுதிகளோடு இப்பகுதியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இப்பகுதி உண்மையில் எதைப் போதிக்கின்றது என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது. வேதத்தைப் படிக்க இவ்விதிகளை நாம் முறையோடு பின்பற்றினால் கர்த்தர் போதிக்கும் சத்தியங்களை நாம் நல்ல முறையில் புரிந்துகொள்ளலாம்.

1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்கள் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றி எத்தகைய போதனையைத் தருகின்றன என்பதை நாம் ஆராய்வதற்கு முன் வேதத்தின் தன்மையைப் பற்றியும், அதனைப் படிக்கப் பயன்படுத்த வேண்டிய வழிமுறைகளைப் பற்றியும் நாம் புரிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியம். வேதம் என்றால் என்னவென்று தெரியாமல் வேதத்தைப் படித்து விளங்கிக்கொள்ள முயல்வது கல்லில் நாருரிக்க முயல்வது போலாகும். பெந்தகொஸ்தே/கெரிஸ்மெட்டிக் இயக்கத்தார் நாம் இதுவரை பார்த்தவிதத்தில் வேதத்தை அணுகுவதில்லை. அவர் களைப் பொறுத்தவரையில் வேதம் ஒரு மந்திரவாதியின் கையில் இருக்கும் கோலைப் போலவும், வசிய மருந்தாகவுமே தெரிகிறது. இதனால் அவர்கள் தமது மனம்போன போக்கில் வேதத்தைப் பயன்படுத்தி உலகப்பிரகாரமான ஒரு கிறிஸ் தவத்தை உருவாக்கியுள்ளார்கள். சொந்த அனுபவங்களுக்கும், மனக்கிளர்ச்சிகளுக்கும், முட்டாள் தனத்திற்குமே இக்கூட்டத் தாரால் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. இல்லாவிட்டால் மனிதன் இணையத்தின் (Internet) மூலம் உலகத்தையே தனது வீட்டிற்குள் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் ஆராதனைக் கூட்டங்களில் ஆத்மீக அனுபவம் என்ற பெயரில் நாயைப்போல் குரைக்கவும், குரங்கைப் போல் சத்தமிடவும் முற்படுவானா?

3. சந்தர்ப்ப அமைவும், சபைகூடிவருதலும்

ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய போதனையை அளிக்கும் 1 கொரிந்தியர் 12-14 வரையிலான அதிகாரங்களை நாம் ஆராயும் போது, அவ்வதிகாரங்கள் எத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் எழுதப் பட்டுக் காணப்படுகின்றனவோ அதன் அடிப்படையிலேயே ஆராய்வது அவசியம். ஒரு வேதப்பகுதியை அது அமைந்துள்ள சந்தர்ப்பத்தின் அடிப்படையில் படிக்காவிட்டால் அப்பகுதி தரும் விளக்கங்களை நாம் ஒருபோதும் சரிவர விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. ஆகவே, ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய முக்கியமான போதனையை அளிக்கும் 1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்கள் எத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் அல்லது சூழ்நிலையில் அமைந்து காணப்படுகின்றன என்று பார்ப்போம்.

1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்களில் காணப்படும் போதனைகளை விளங்கிக்கொள்ள முதலில் 1 கொரிந்தியர் 11வது அதிகாரத்தில் தரப்பட்டுள்ள போதனைகளை நாம் கருத்தில் கொள்வது அவசியம். இவ்வதிகாரத்தில் அப்போஸ்தலனான பவுல் தரும் போதனை இனி வரப்போகும் அதிகாரங்கள் அமைந்துள்ள சந்தர்ப்பத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றது. 11வது அதிகாரத்தை பொதுவாக நாம் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

(1) 11:1-16 திருச்சபை தவிர்ந்த, ஏனைய பொதுவான இடங்களில் (ஆணும் பெண்ணும் கூடிவருகிற போது) விசுவாசிகளான ஆண்களும், பெண்களும் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை.

(2) 11:17-14:16 திருச்சபை கூடிவரும் போது ஆண்களும், பெண்களும் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை.

இந்த முறையில் இவ்வதிகாரத்தைப் பிரித்துப் படிப்பது அவசியம். இங்கே உடனடியாக இரு கேள்விகளுக்கு நாம் பதிலளிக்க வேண்டும். முதலில் இப்பகுதியில் காணப்படும் போதனை என்ன? இரண்டாவது, இப்பகுதியை இவ்வாறு இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்பதே அந்தக் கேள்விகள்.

1 கொரிந்தியர் 11:1-16 அளிக்கும் போதனை

இப்பகுதியை மேலெழுந்தவாரியாகப் படிக்கும்போது இது பெண்கள் தலையில் முக்காடு போடுவதைப்பற்றிப் பேசுவது போல் தென்படலாம். இவ்விதமாக இப்பகுதியை விளங்கிக் கொண்டு சபையில் பெண்கள் முக்காடு போடுதல் அவசியம் என்று வற்புறுத்தி வருவோர் அநேகர். ஆனால் உண்மையில் இந்தப் பகுதி போதிப்பதுதான் என்ன? இப்பகுதியைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இதற்கும் 1 கொரிந்தியர் 14:34, 35 வசனங்களுக்கும், 1 தீமோத்தேயு 2:11-15 வசனங்களுக்கும் பெருந் தொடர்பிருப்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். இந்த மூன்று பகுதிகளும் ஒரே காரியத்தைக் குறித்து ஒருமித்துப் பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். அதுதான் என்ன? அதாவது, படைப்பில் கர்த்தர் ஆணையும், பெண்ணையும் வித்தியாசமாகப் படைத்ததும்மன்றி அவர்கள் இருவருக்கும் வித்தியாசமான பொறுப்பையும் அளித்துள்ளதையும் இந்தப் பகுதிகள் விளக்குகின்றன. அதாவது, ஆணை முதலில் படைத்த கர்த்தர் அவனுக்குத் தலைமைப் பதவியை அளித்து அனைத்தையும் ஆளும் பொறுப்பையும் அளித்தார். அதேவேளை, அவனிலிருந்து பெண்ணைப் படைத்த கர்த்தர், பெண் ஆணுக்கு அமைந்து நடக்க வேண்டும் என்று பணித்தார்.

கர்த்தரின் படைப்பு போதிக்கும் இந்த உண்மையையே இம்மூன்று வேதப்பகுதிகளும் விளக்குகின்றன. இதன் அடிப் படையில் பவுல், 1 கொரிந்தியர் 11:1-16 வரையிலான வசனங்களில் கர்த்தர் ஆணுக்குத் தலைமைப் பதவியை அளித்திருப்பதை வற்புறுத்தி, ஆணும் பெண்ணும் கூடிவரும் அனைத்துப் பொது இடங்களிலும், பெண்கள் ஆணுக்கு அமைந்து நடக்க வேண்டும் என்று விளக்குகிறார். இங்கே 'முக்காடு' என்பது பெண் ஆணுக்கு அமைந்து நடப்பதற்கான அடையாளத்தையே வலியுறுத்துகிறது.

அதனால்தான் ஆண் முக்காடிட வேண்டிய அவசியமில்லை என்று பவுல் விளக்குகிறார் (11:7). அதாவது, ஆண் பெண்ணுக்கு அமைந்து நடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்கிறார் பவுல். அத்தோடு, இப்பகுதியில் முக்காட்டிற்கும் தலை மயிருக்கும் தொடர்பிருப்பதைப் பார்க்கலாம், ஏனெனில், 15வது வசனம் பெண்ணுக்கு தலை மயிர் முக்காடாகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக விளக்குகிறது. அத்தோடு, 11:14 வசனத்தில் ஆண் மயிரை நீளமாக வளர்ப்பது அவனுக்குக் கனவீனமாயிருக்கிறது என்றும் பவுல் கூறுகிறார். ஆகவே, இவ்வசனங்களின் அடிப்படையில் முக்காட்டிற்கும், தலை மயிருக்கும் பெருந் தொடர்பிருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனை நாம் விளங்கிக்கொள்வோமானால் இந்தப் பகுதியின் போதனையை நாம் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே, பவுல் இப்பகுதியில் தரும் போதனை என்னவெனில், கர்த்தர் ஆணைப் படைத்து அவனுக்குத் தலைமைப் பதவியை அளித்துள்ளதால், பெண் ஆணுக்கு அமைந்து நடத்தல் அவசியம் என்றும், அதற்கு அடையாளமாக கர்த்தர் இயற்கையாக அளித்திருக்கும் நீளமான மயிரைப் பெண்கள் குட்டையாக வெட்டிக்கொள்ளக் கூடாது என்றும் தெரிவிக்கிறார். அதேவேளை ஆண்கள் தங்களுக்கு கர்த்தரால் அளிக்கப்பட்டுள்ள தலைமைப் பதவியை அங்கீகரித்து நடக்கும்விதத்தில் தங்களுடைய தலை மயிரை நீளமாக வளர்க்காமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிவிக்கிறார். பெண்ணுக்குத் தலைமயிர் இயற்கையாகவே முக்காடாக இருப்பதால் ஆண், பெண்ணைப் போல் தலை மயிரை நீளமாக வளர்த்து முக்காடு போட்டது போல் தென்படுவது தனது தலைமைப் பதவியையும், அதிகாரத்தையும் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கு ஒப்பானதாகும்.

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இந்த அதி காரத்தின் நான்காவது வசனம் ஆண்கள் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறபோதும், ஜெபிக்கின்றபோதும் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நிராகரிக்கும்விதத்தில் நடந்துகொள்ளக் கூடாது என்று போதிப்பதைப் பார்க்கலாம். “ஜெபம் பண்ணுகிற போதாவது, தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிற போதாவது, தன் தலையை மூடிக்கொண்டிருக்கிற எந்தப் புருஷனும் தன் தலையைக் கனவீனப்படுத்துகிறான்.” அதாவது, ஆண்கள் தலையில் பெண்களைப் போல நீண்ட மயிரை வளர்த்துக்கொண்டு

ஜெபத்திலும், தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுவதிலும் ஈடுபட்டால் அது அவர்கள் கர்த்தர் தங்களுக்கு அளித்துள்ள அதிகாரத்தை நிராகரித்து நடந்துகொள்வதற்கு ஒப்பானதாகும். அதாவது, ஆண்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நிலையிலிருந்து விலகி நடந்துகொள்வதற்கு ஒப்பானதாகும். அதேபோல், ஐந்தாவது வசனம், பெண்கள் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும் போதும் ஜெபிக்கும் போதும் ஆண்களுக்கு மரியாதை கொடுக்காமலும், அவர்களுக்கு முன்பாக அமைதலாக நடக்காமலும் இருப்பது முறைகேடானது என்று போதிக்கின்றது. ஆகவே, ஆண்களுக்கு முன் அமைதலாக நடப்பதற்கு அடையாளமாக பெண்கள் கர்த்தர் தங்களுக்கு இயற்கையாகவே அளித்துள்ள நீண்ட மயிரைக் குட்டையாக கத்தரித்துக் கொள்ளாமலும், தலை விரிகோலமாக இருக்காமலும் தலைமயிரை சீராக வாரிப் பின்னிக்கொள்ளவும் வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறார்.

இருவேறுபட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஆண்களும், பெண்களும்

இப்பகுதியின் 4, 5 வசனங்கள் ஆண்களும், பெண்களும் ஜெபிப்பதற்கும், தீர்க்கதரிசனம் செய்வதற்கும் அங்கீகாரம் வழங்குவதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால், 1 கொரிந்தியர் 14வது அதிகாரத்தை நாம் பார்க்கும்போது, 34, 35வது வசனங்களில் சபை கூடிவரும்போது பெண்கள் ஜெபிப்பதையும், தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுவதையும் வேதம் தடைசெய்வதைப் பார்க்கிறோம். 11வது அதிகாரத்தில் பெண்கள் ஜெபிப்பதற்கும், தீர்க்கதரிசனம் செய்வதற்கும் அனுமதி தரும் பவுல் 14வது அதிகாரத்தில் அவற்றிற்குத் தடைவிதிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்குப் பதில் தர முயலும் சிலர் பவுல், தான் 11வது அதிகாரத்தில்விட்ட தவற்றை உணர்ந்து மனம்மாறி பின்பு பெண்களுக்கு ஜெபிப்பதற்கும், தீர்க்கதரிசனம் செய்வதற்கும் அனுமதி அளிப்பதாகக் கூறுவார்கள். ஆனால், வேதத்தை எழுத்தில் தந்துள்ள ஆவியானவர் இவ்வாறான தவற்றைச் செய்ய மாட்டார். ஆகவே, இதனை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால் இங்கே பவுல் இரு வேறுபட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளில் ஆண்களும், பெண்களும் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் விளக்கக் கொடுப்பதை விளங்கிக்கொள்வது அவசியம்.

11வது அதிகாரம் முதல் பதினாறு வசனங்களும் சபை தவிர்ந்த பொதுவான இடங்களில் ஆண்களும், பெண்களும் கூடிவருகின்ற வேளையில் அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையைப் பற்றி விளக்குகின்றன. ஆனால் 14வது அதிகாரம் சபை கூடிவருகிறபோது ஆண்களும், பெண்களும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைப்பற்றி விளக்குகின்றன. இதை நாம் எவ்வாறு உறுதிப்படுத்த முடியும்? 11வது அதிகாரத்தில் 17வது வசனத்தைப் பார்த்தால், அவ்வசனத்தில் பவுல் ஒரு புதிய போதனையை ஆரம்பிப்பதைப் பார்க்கலாம். அதாவது, திருவிருந்தைப் பற்றிய விளக்கத்தை பவுல் ஆரம்பிப்பதை அங்கே பார்க்கலாம். அப்போதனையை அளிக்க ஆரம்பிக்கு முன் பவுல் “நீங்கள் கூடிவருதல் நன்மைக்கேதுவாயிராமல், தீமைக்கேதுவாயிருக்கிறதே” என்று கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். அடுத்த வசனத்தில், “நீங்கள் சபையில் கூடிவந்திருக்கும் போது” என்று கூறி, எந்தக் கூடிவருதலைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன் என்பதைப் பவுல் விளக்குவதைப் பார்க்கலாம். இவ் வதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில் (1-16) கொடுக்கப்பட்ட போதனை சபை கூடிவரும்போது நடந்துகொள்ள வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றியதல்ல. ஆனால் இனிப் பவுல் கொடுக்கப்போகும் போதனைகள் (11:17-34) சபை கூடிவரும்போது நிகழ வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றியதாகும். பவுல் பயன்படுத்தும், “சபை கூடிவரும்போது” என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இவ்விரு பகுதிகளில் தரப்படும் விளக்கங்களை அவற்றின் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றது. இவ் வார்த்தைப் பிரயோகம், பதினான்காம் அதிகாரம் முடியும்வரை பல தடவைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு 11:17ல் இருந்து 14:39 வரையும் உள்ள வசனங்களில் தரப்பட்டுள்ள போதனைகள் சபை கூடிவரும்போது கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டியவை என்பதை நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சபை கூடிவருதலின் முக்கியத்துவம்

சபை கூடிவருதலைத் தவிர்ந்த ஏனைய பொது இடங்களில் ஆண்களுக்கு மத்தியில் பெண்கள் பேசுவதற்கு வேதம் அனுமதியளிக்கிறது. ஆனால் சபை கூடிவருகிறபோது அவர்கள் பேசுவதற்கு வேதம் அனுமதிக்கவில்லை (14:34, 35). 1 கொரிந்தியர் 14வது அதிகாரத்தில் “பேச்சு” என்ற வார்த்தை

24 தடவைகளுக்கு மேலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் இவ்வார்த்தை பதினான்கு முறைகள் அந்நிய பாஷை பேசுவதைக் குறித்தும், மூன்று முறை தீர்க்கதரிசனம் அறிவிப்பதைக் குறித்தும், ஆறு முறை பொதுவான பேச்சைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே “பேச்சு” என்னும் இவ்வார்த்தை பொதுவாக எல்லா வகைப் பேச்சையும் குறிக்கப் (அந்நியபாஷை பேசுதல், தீர்க்கதரிசனம் அறிவித்தல்) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கிறோம். அத்தோடு, அந்நியபாஷை பேசுதல் ஜெபம் செய்வதைப் போலவே பேசுவதாகும். ஆகவேதான், பவுல் பதினான்காம் அதிகாரத்தில் 13, 14 வசனங்களில் “நான் அந்நியபாஷையில் ஜெபிக்கும்போது” என்று கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, பதினோராம் அதிகாரத்தில் “பெண்கள் ஜெபிக்கும்போது” என்று பவுல் கூறும்போது அவர்கள் பொதுவான இடங்களில் ஜெபிக்கவும், பேசவும் அனுமதியளிக்கிறார். ஆனால், சபை கூடிவரும்போது அவர்கள் எந்தவிதத்திலும் பேசுவதற்கு அனுமதியில்லை. இங்கே சபை கூடிவருதல் என்றால் என்ன? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன என்பதை நாம் ஆராய்தல் அவசியம். “சபை கூடிவருதல்” என்ற பதம் பதினான்காம் அதிகாரத்திலும், கொரிந்தியர் நிருபம் முழுவதிலும் அதிகார பூர்வமாக சபை கூடிவருதலைக் குறிக்கின்றது. அதிகார பூர்வமாக என்பதற்குப் பொருள், கர்த்தரின் கட்டளையின் படி மூப்பர்களால் வழி நடத்தப்பட்டு சபை கூடிவருதலைக் குறிக்கும். அதாவது, ஆராதனைக் கூட்டங்கள், சபை அங்கத்தவர் கூட்டங்கள், ஆண்களும், பெண்களும் கூடிவரும் சபை ஜெபக் கூட்டங்கள் மற்றும் அங்கத்தவர்கள் கட்டாயம் கலந்துகொள்ளும்படியாக மூப்பர்கள் எதிர்பார்க்கும் கூட்டங்களே இவையாகும். இக்கூட்டங்கள் மூப்பர்களால் கூட்டப்பட்டு வழிநடத்தப்படும் கூட்டங்களாகும். இக்கூட்டங்களில் சபை அங்கத்தவர்கள் தவறாது கலந்துகொள்ளும்படி எதிர் பார்க்கப்படுகிறார்கள். இக்கூட்டங்கள் வேதப்பூர்வமாக நடக்க வேண்டிய கூட்டங்களாகும். ஆண்களும், பெண்களும் கலந்து கொள்ளும் இக்கூட்டங்களில் பெண்கள் எந்த விதத்திலும் தலைமைதாங்கவோ, பேசவோ வேதம் அனுமதி தரவில்லை.

சாதாரணமாக கிறிஸ்தவர்கள் சபைக்கு வெளியிலும், வீட்டில் குடும்பமாகவும், கூடிவரும் கூட்டங்கள் இவற்றில்

அடங்கவில்லை. அத்தகைய கூட்டங்கள் அதிகாரபூர்வமான சபைக் கூட்டங்கள் அல்ல. அத்தகைய கூட்டங்களை சபை மூப்பர்கள் வழி நடத்துவதும் இல்லை. அத்தகைய கூட்டங்கள் கூட சபை மூப்பர்களின் அனுமதியும் அவசியமில்லை. எனவே, அதிகாரபூர்வமாக கூடிவரும் சபைக் கூட்டங்களுக்கும், ஏனைய கூட்டங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் இம்முக்கிய வேறுபாட்டை நாம் புரிந்துகொள்ளுவது அவசியம். சபைக் கூட்டங்கள் அல்லாத ஏனைய சூழ்நிலைகளில் பெண்கள் அங்கிருக்கும் ஆண்களுக்கு மதிப்பளித்து பொதுவான வேத வரம்புகளை மீறாமல் பேசுவோ, ஜெபிக்கவோ முடியும். பதினோராம் அதிகாரத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்க முனையும் அநேகர் இதனைக் கவனிப்பதில்லை. உதாரணமாக திருமணமான பெண் விசுவாசி தன் குடும்ப ஜெபத்தில் கணவன் அனுமதியுடன் ஜெபத்தில் வழிநடத்துவதிலும், வேதத்தை வாசிப்பதிலும், ஏன் வேதத்திற்கு விளக்கமளிப்பதிலும் எந்தத் தவறும் இல்லை. அவள் கணவனுடைய அனுமதியுடன் அவற்றைத் தாராளமாக செய்யலாம். கணவனே வழமையாக இந்தக் காரியங்களை குடும்ப ஜெபங்களில் செய்தாலும் சில வேளைகளில் தன் மனைவியை இவற்றைச் செய்யவைப்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. கணவனை மதித்து மனைவி இந்த ஆத்மீகக் காரியங்களில் வீட்டில் ஈடுபடலாம். அதேபோல், வெளியில் வேலை செய்யும் விசுவாசியான ஒரு பெண் ஆண்களுக்கு மத்தியில் பேசுவதையும், தலைமை வகிப்பதையும் வேதம் தடை செய்யவில்லை. அந்த இடங்களிலெல்லாம் பெண் விசுவாசிகள் வேதத்தின் பொதுவான போதனைகளை மீறாது ஆண்களுக்கு மதிப்பளித்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால், பெண்கள் சபை கூடிவருகிற வேளைகளில் கர்த்தரின் வார்த்தை விசேஷமாக அளிக்கும் சபைக்குரிய போதனைகளைப் பின்பற்றி நடந்துகொள்ளுவது மிகவும் அவசியம்.

நாம் இதுவரை பார்த்தவற்றிற்கும் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றி இனி நாம் அளிக்கப்போகும் விளக்கங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு? என்ற கேள்வி உடனடியாக உங்கள் மனதில் ஏற்கனவே எழுந்திருக்கும்.

1. சபைக் கூட்டங்களில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை,

சபைக்கூட்டங்கள் அல்லாத பொது இடங்களில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை என்று பிரித்து இப்பகுதியில் பவுல் தரும் போதனையை நாம் விளங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் இனி வரப்போகும் பகுதிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ள ஆவிக்குரிய வரங்களை யார், எங்கு, எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதில் நமக்குத் தெளிவு இருக்காது. பெந்தகொஸ்தே இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இதனாலேயே வரங்களைப்பற்றியும் அவற்றை எங்கு, எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது பற்றியும் அறிவில் லாமல் வேத போதனைகளுக்கு எதிராக தங்களுடைய மனம் போன போக்கில் நடந்துகொள்கிறார்கள்.

2. இரண்டாவதாக, பெந்தகொஸ்தே இயக்கத்தார் ஆவிக்குரிய வரங்களை வேத போதனைகளுக்கு முரணாக தனிப்பட்ட முறையில், தமது சொந்த நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தி வரும்போது, இதுவரை நாம் பார்த்த உண்மைகள் சபைக்கூட்டங்களில் அவை எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற விளக்கத்திற்கான அஸ்திவாரத்தை இட்டு, நமக்கு வழிகாட்டி, அவர்களுடைய தவற்றை சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

3. மூன்றாவதாக, ஆவிக்குரிய வரங்களை கர்த்தர் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் கொடுக்கின்ற போதும், இரு இனத்தாரும் அவற்றை சபையிலும், சபைக்கு வெளியிலும் தாம் இருக்கும் இடத்தையும், சுற்றி இருப்பவர்களையும் அனுசரித்துப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று இப்பகுதி அழுத்தந்திருத்தமாகத் தரும் போதனைக்கு விரோதமாக பெந்தகொஸ்தே இயக்கம் பெண்களை வேதத்திற்கு விரோதமாக சபையிலும், சபைக்கு வெளியிலும் வரங்களைப் பயன்படுத்த ஊக்குவிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அத்தோடு, பெண்கள் சபையில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைபற்றி பதினான்காம் அதிகாரம் அளிக்கும் விளக்கங்களை முறையாகப் புரிந்துகொள்ளவும் இதுவரை நாம் பார்த்துள்ள உண்மைகள் துணை செய்கின்றன.

4. நான்காவதாக, கர்த்தரின் ஆணையின்படி “சபை கூடிவருதலின்” முக்கியத்துவத்தை அறிவித்து, அவ்வாறு சபை கூடிவரும்போது அங்கு வரங்கள் எவ்வாறு அவரது மகிமைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற, இனி நாம் விளக்கப் போகும் போதனைகளின் மெய்த்தன்மையை, இதுவரை நாம்

பார்த்துள்ள உண்மைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எல்லா வேதப் பகுதிகளைப்போலவும் இதுவரை நாம் பார்த்துள்ள வேதப் பகுதியையும் ஆழமாக, நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியமான போதிலும், ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றி இனி வரப்போகும் அதிகாரங்கள் அளிக்க விருக்கும் போதனைகளை விளங்கிக்கொள்ள இப்பகுதி எந்த விதத்தில் அஸ்திவாரமாக அமைகிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவது மட்டுமே எமது நோக்கமாகும். அந்தவிதத்தில் நாம் மேலே பார்த்த விளக்கங்கள் இனிவரப்போகும் போதனைகளுக்கான ஆரம்ப உரையாக அமைந்திருப்பதை எவரும் அலட்சியப் படுத்திவிட முடியாது.

ஆகவே, 11:1-16 வரையிலான வேதப்பகுதி இனி நாம் தொடர்ந்து படிக்கும் அதிகாரங்களுக்கு மிக அவசியமான அடித்தளத்தை அமைத்திருப்பதை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. இனிவரப்போகும் போதனைகள் சபை கூடிவரும்போது ஆண்களும், பெண்களும் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைப்பற்றிப் போதிக்கின்றன. “சபை கூடிவரும்போது” என்ற இந்த வார்த்தைப் பிரயோகத்தை நாம் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தாலும் அதில் எந்தவிதமான பாதகமும் இல்லை. உண்மையில் கூறப்போனால் இப்படி இதை மீண்டும், மீண்டும் பார்க்க வேண்டியது இக்காலத்தில் மிக மிக அவசியமான தொன்றாக இருக்கின்றது. இங்கே சபை கூடிவரும்போது என்று பவுல் நினைவூட்டுவது அதிகாரபூர்வமாக, கர்த்தரின் பெயரில் உள்ளூர் சபை மூப்பர்களின் தலைமையில் கூடிவருதலைக் குறிக்கும் என்று ஏற்கனவே விளக்கியிருந்தோம். அது ஆராதனைக்கோ, அல்லது வேத போதனைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ, சபைக் காரியங்களைப்பற்றிப் பேசவோ கூடிவரும் சபைக் கூட்டங்களைக் குறிப்பதாகும். வேதப் பூர்வமாக அமைந்த உள்ளூர் திருச்சபைகளில் அங்கத்துவம் பெற்று மூப்பர்களுக்குக் கீழிருந்து சபையின் அனைத்துக் காரியங்களிலும் பங்கேற்று கர்த்தரை மகிமைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கே சபை கூடிவருதலைப்பற்றித் தெரிய நியாயமுண்டு. இன்று கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களாலும், பெந்தகொஸ்தே குழுக்களாலும் பாதிக்கப்பட்டு சபை பற்றிய உணர்வே இல்லாது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆயிரக் கணக்கான கிறிஸ்தவர்களுக்கு இது புரிவது சிறிது கஷ்டமே.

30 ஆதிசபையின் அற்புத வரங்கள்

ஏனெனில், ஒவ்வொருவரும் தமக்குத்தாமே ராஜா என்ற விதத்தில் ஆவிக்குரிய அனைத்துக் காரியங்களையும் செய்து கொண்டிருக்கும் போது அதிகாரபூர்வமான சபை கூடி வருதலைப்பற்றி விளங்கிக் கொள்ளாவிட்டால் தொடர்ந்து நாம் படிக்கப்போகும் அதிகாரங்களைப்பற்றிய முழு விபரத்தையும், அவற்றை நாம் பயன்படுத்த வேண்டிய முறைகளைப்பற்றியும் சரிவரத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது.